

Література

1. Національна програма правової освіти населення: Указ Президента України від 18 жовтня 2001 р. № 922/2001 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/992/2001>.

2. Національна стратегія розвитку освіти в Україні на період до 2021 року: Указ Президента України від 25 червня 2013 р. № 344/2013 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/344/2013>

3. Сопілко І. М. Тенденції розвитку юридичної освіти у вищому навчальному закладі / І. М. Сопілко, В. Б. Череватюк // Юридичний вісник. – 2013. – № 2(27). – С. 161-165.

УДК 346.629.7(477) (043.2)

Козирєва В. П., к.ю.н., доцент,

Кушнір М. М., студентка,

Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ АВІАЦІЙНИХ ПІДПРИЄМСТВ У ГАЛУЗІ ЦІВІЛЬНОЇ АВІАЦІЇ УКРАЇНИ

Авіаційний транспорт відіграє важливу роль у здійсненні міжнародних перевезень України, особливо на заході, сході та півдні, а також у межах національної транспортної мережі, зокрема у напрямку захід - схід (Львів - Харків, Львів - Дніпропетровськ). Комфортність цього виду транспорту зумовлює його пріоритетний подальший розвиток.

До управлінських об'єктів в сфері авіаційного транспорту відносяться: аеропорти та інша наземна інфраструктура, служба аеронавігації – обслуговування повітряних суден в повітряному просторі України, авіакомпанії (експлуатанти), екіпажі повітряних суден.

Головним документом для всієї світової авіації є Чикагська Конвенція, що прийнята державами – засновниками ICAO – International Civil Aviation Organization (Міжнародна організація цивільної авіації) ще в грудні 1944 року. Цей документ є свого роду «Основою» для діяльності всіх авіаційних країн. Він встановлює принципи діяльності авіакомпаній, аеропортів, всіх учасників ринку авіаперевезень. Всі інші міжнародні документи, що були прийняті пізніше, тільки доповнюють Положення Чикагської Конвенції, конкретизують окремі її пункти та статті, надають роз'яснення для чіткого її трактування та тлумачення всіма членами світового авіаційного співтовариства. Сучасний стан розвитку авіаційного транспорту України потребує модернізовану систему правового регулювання. Слід зазначити, що процес такого регулювання відбувається за кількома напрямками:

— правове регулювання фінансово-господарської діяльності авіаційних підприємств;

— правове регулювання взаємовідносин між суб'єктами авіаційної

діяльності,

- технічне регулювання вимог до авіаційної техніки та наземної інфраструктури;

- правове регулювання вимог до авіаційного персоналу щодо рівня їх кваліфікації, досвіду роботи та стану здоров'я, тощо [1].

Оскільки діяльність авіаційного транспорту відрізняється чи не в найбільшому застосуванні єдиних міжнародних вимог, процеси правового регулювання одночасно відбуваються як на міжнародному, так і на національному рівнях.

На жаль, робота, яка була направлена на адаптацію національних нормативно-правових актів до європейських стандартів, проходить дуже повільними темпами. Ситуація, яка склалася з нормативно-правовим забезпеченням діяльності авіаційних підприємств в Україні, значно впливає на рівень безпеки польотів, який і так є на неналежному рівні [2, с. 32].

Провідні вітчизняні авіаційні перевізники не відповідають сучасним принципам та вимогам світового авіаційного співтовариства, наслідком чого є низька конкурентоспроможність наших компаній на ринку авіаційних перевезень в Україні та світі загалом. Так, система нагляду за безпекою польотів в Україні не визнана на міжнародному рівні, за умов негайного «відкриття неба» українські перевізники не готові на рівних конкурувати з іноземними авіакомпаніями, які збільшують свою присутність на ринку країни. Жорсткого правового регулювання потребують відносини у сфері підготовки та сертифікації авіаційного персоналу. Діючий Повітряний кодекс України, прийнятий в перші роки незалежності, неспроможний врегулювати відносини між суб'єктами авіаційної галузі в сучасних економічних умовах. Нормативно-правові акти розроблені на основі Повітряного кодексу України значно краще справляються з задачею регулювання відносин в авіаційній галузі, але також мають певні вади, які в свою чергу гальмують процеси розвитку авіації в Україні [3, с. 80].

Українська авіаційна влада спільно з експертами Європейського контролю (ЄК) розробили паспорт проекту «Забезпечення безпеки польотів в Україні», початок реалізації якого розпочато з січня 2007 року та який став першим проектом в Україні, що реалізовуватиметься у рамках технічної та експертної допомоги за програмою Європейського Союзу «TWINNING» [4, с. 241].

Враховуючи задекларований курс України на інтеграцію до Європейського Союзу, пріоритетним повинно стати впровадження заходів по адаптації нормативно-правової бази авіаційного транспорту України до відповідності стандартам ЄС.

На мою думку, першочерговим завданням на цьому шляху непростому є прийняття нових нормативно-правових засад діяльності авіаційних перевезень, врегульовані питання, пов'язані з професійною

підготовкою персоналу, забезпеченням організації та виконанням польотів, забезпеченням льотної придатності повітряних суден, формуванням корпоративної культури експлуатанта.

Література

1. Господарський кодекс України від 16 січня 2003 р. № 436-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 18. – Ст. 43.
2. Федоров Л. С. Управление и регулирование на транспорте / Л. С. Федоров, Т. В. Федина. – М.: ГУУ, 2001. – 82 с.
3. Коростей В. Система правового регулювання господарювання: реалізація і перспективи / В. Коростей // Право України. – 2007. – № 4. – С. 80.
4. Битяк О. Ю. Господарсько-правове забезпечення енергетичної політики держави та особливості окремих її напрямів / О. Ю. Битяк // Вісн. Акад. прав. наук України. – 2009. – № 2 (57). – С. 241-249.

УДК 621.643:336.221.24(477)(043.2)

Корнєєв Ю. В., к.ю.н., доцент,
Недогібченко Н. І., студентка,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВЕ ВИЗНАЧЕННЯ ПОНЯТТЯ «ТРУБОПРОВІДНИЙ ТРАНСПОРТ» В ЗАКОНОДАВСТВІ УКРАЇНИ

На сьогоднішній день, трубопровідний транспорт вважається найекономнішим і найзручнішим видом транспорту для транспортування нафти, нафтопродуктів і природного газу від місць їх видобутку аж до районів їх переробки і використання для суспільних потреб. Головною особливістю трубопровідного транспорту є відсутність класичного елемента, який властивий іншим видам транспорту, - рухомого складу.

Спеціалізованими нормативно-правовими актами, які регулюють правовідносини, що виникають у даній сфері, є Закони України «Про транспорт», «Про трубопровідний транспорт», «Про нафту і газ», «Про засади функціонування ринку природного газу».

У Законі України «Про транспорт» наявна стаття, яка встановлює, що регулювання відносин у галузі трубопровідного транспорту регулюються ЗУ «Про трубопровідний транспорт» та іншими нормативно-правовими актами України.

Згідно із ст. 21 Закону України «Про транспорт» до єдиної транспортної системи України належать: 1) транспорт загального користування (залізничний, морський, річковий, автомобільний і авіаційний, а також міський електротранспорт, у тому числі метрополітен); 2) промисловий залізничний транспорт; 3) відомчий транспорт; 4) трубопровідний транспорт; 5) шляхи сполучення загального